



Arrest

nr. 292 230 van 20 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juli 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker betreedt op ongekende datum het Belgische grondgebied en dient op 3 maart 2022 samen met mevrouw A.V. bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Beringen een aanvraag in voor een verklaring van wettelijke samenwoning.

1.2. De registratie van de wettelijke samenwoning in de registers wordt op 2 mei 2022 geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Beringen, na negatief advies van het parket, omwille van *“voldoende gewichtige en met elkaar overeenstemmende vermoedens [...] waaruit kennelijk het ontbreken van een gemeenschappelijke wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen blijkt”*.

1.3. Op 12 oktober 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 12 juli 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Beringen/Ham/Tessenderlo op 12.07.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [T.]

voornaam: [M.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GROND-
GEBIED TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

De betrokkene verklaart dat hij sinds 2022 in België is. Hij had reeds op 25.07.2019 een visum type C aangevraagd bij de Belgische diplomatieke post te Istanbul om naar België te kunnen reizen, maar dit werd hem geweigerd op 26.11.2019. De betrokkene is naar België gekomen voor zijn vriendin, die hij online heeft leren kennen en met wie hij samenwoont sinds februari 2022. Zij is ook de reden waarom hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland, Turkije.

Uit zijn administratief dossier blijkt dat de betrokkene op 03.03.2022 een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd met de Belgische mevrouw [V.A.], geboren op [...]. Op 02.05.2022 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Beringen die wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Hasselt (dd. 27.04.2022), nadat was vastgesteld dat de betrokkene een wettelijke samenwoning wou laten registeren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrechtrechtelijk voordeel. De weigering van registratie van de wettelijke samenwoning vormt aldus een contraindicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat mevrouw [V.] niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Turkije. Zowel betrokkene als mevrouw [V.] wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkenen in staat stellen om tijdens een scheiding in nauw contact te blijven met elkaar.

Betrokkene verklaart dat hij een neef heeft die in België woont, de genaamde [T.S.]. Het feit dat hij in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. De bescherming die artikel 8 EVRM biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Britannië) kan slechts van een door artikel 8 EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de verwantschapsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn neef in België is. Er blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van zijn neef. Er is bijgevolg geen sprake van een familieleven dat moet worden beschermd.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

o Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2022 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Uit zijn administratief dossier blijkt dat de betrokkene op 03.03.2022 een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd met de Belgische mevrouw [V.A.], geboren op [...]. Op 02.05.2022 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Beringen die wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Hasselt (dd. 27.04.2022), nadat was vastgesteld dat de betrokkene een wettelijke samenwoning wou laten registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrechtrechtelijk voordeel. De betrokkene probeerde aldus de Belgische autoriteiten te misleiden over zijn werkelijke intentie.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 14.03.2023, 18.04.2023 en 11.05.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.10.2022 dat hem betekend werd op 21.11.2022. Op 18.04.2023 werd dit bevel verlengd tot 19.05.2023 gezien de opstart van een coachingstraject in het kader van ICAM-support, waarbij hem een ICAM-coach werd toegewezen. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2022 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Uit zijn administratief dossier blijkt dat de betrokkene op 03.03.2022 een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd met de Belgische mevrouw [V.A.], geboren op [...]. Op 02.05.2022 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Beringen die wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Hasselt (dd. 27.04.2022), nadat was vastgesteld dat de betrokkene een wettelijke samenwoning wou laten registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrechtrechtelijk voordeel. De betrokkene probeerde aldus de Belgische autoriteiten te misleiden over zijn werkelijke intentie.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 14.03.2023, 18.04.2023 en 11.05.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.10.2022 dat hem betekend werd op 21.11.2022. Op 18.04.2023 werd dit bevel verlengd tot 19.05.2023 gezien de opstart van een coachingstraject in het kader van ICAM-support, waarbij hem een ICAM-coach werd toegewezen. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij niet naar Turkije terugkeerde omwille van zijn vriendin, met wie hij samenwoont. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende

behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

[...]”.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van

elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

“Verwerende partij stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Verzoeker betwist dit.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven, in de zin van artikel 8 EVRM een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang “(EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).

Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en zijn partner enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij immigratiecontrole.

In haar beslissing stelt de gemachtigde zelf dat verzoeker duurzame affectieve banden onderhoudt op Belgisch grondgebied. Zij vermeldt dat verzoeker effectief een relatie heeft met mevrouw [V.] en dat hij en mevrouw [V.] thans in hoger beroep zijn gegaan tegen de voor hen grievende beslissing van de familierechtbank te Hasselt.

Verwerende partij ontkent al dusdanig niet dat er een partnerrelatie bestaat tussen verzoeker en mevrouw [V.]. Tevens moet vermeld worden dat er tot op heden geen definitieve rechtelijke beslissing is tussengekomen. De procedure is hangende wat maakt dat tot op het moment van het arrest van het Hof van beroep te Antwerpen de kwalificatie van de relatie tussen verzoeker en mevrouw [V.] niet definitief kan worden gemaakt en dat, ook indachtig de omzendbrief met betrekking tot de procedure van de schijnwettelijke samenwoningen/schijnhuwelijken (2013) verzoeker tot op het moment van dergelijke definitieve beslissing moet gevrijwaard worden van enige verwijderingspoging vanwege de gemachtigde. Dit ook gelet op het feit dat bij de uitvoering van de bestreden beslissing de belangen van mevrouw [V.] ernstig worden geschaad (zoals beschreven onder I. In feite).

De administratie heeft in de bestreden beslissing geen, minstens onvoldoende rekening gehouden met de duurzame, effectief beleefde en hechte liefdesrelatie. De administratie kiest elementen a charge uit de stukken ter hare beschikking en negeert de argumenten a decharge.

Zij heeft geen ernstig onderzoek gevoerd naar de mogelijke impact die een eventuele verwijdering zou hebben op het gezins- en familieleven van verzoeker. Verzoeker heeft het recht om zijn subjectieve recht op samenwoning en gezinshereniging ten volle uitvoer te zien krijgen en om daarbij, ook en bijzonder gelet op het ten aanzien van hem gelijktijdig genomen inreisverbod, zijn relatie met mevrouw erkend te zien.

Hoewel verzoeker de gemachtigde bijtreedt in haar stelling dat partnerrelaties onder volwassenen gevormd in precair verblijf in beginsel geen bescherming kunnen genieten onder het artikel 8 van het EVRM, aanvaardt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wel dat er een aantal situaties bestaan waar er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband (Ezzoudi v. Frankrijk) waar wel bescherming moet worden geboden waar de inperking op het artikel 8 EVRM steeds de proportionaliteitstoetsing vereist onder art. 8.2 EVRM moet kunnen doorstaan. In deze bijzondere situatie heeft verzoeker een zeer sterk aanwezige positieve invloed op het mentaal welzijn van zijn partner. Mevrouw [V.] steunt op haar partner. Haar psychiatrische klachten zijn sterk gedaald / niet meer aanwezig en haar nood aan begeleiding verminderde tijdens de relatie met verzoeker.

Mevrouw is Belgisch staatsburger. Indien zij zou kunnen kiezen, wat zij niet/moeilijk kan gezien haar bewindvoering, dan zou zij verzoeker volgen naar Turkije. Daarbij zou zij de hulpverlening verliezen die zij hier in België heeft en ook blijvend zal nodig hebben.

Een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en mevrouw [V.] moet worden weerhouden. Deze kwetsbare Belgische jonge vrouw kan haar partner niet volgen, dan kan men van haar niet verwachten nu zij bijkomende zorgen nodig heeft die zich in België bevinden. Mevrouw kan ook niet volstaan met digitale gesprekken of met het idee dat zij over een aantal jaren opnieuw op een legale manier zal kunnen samen zijn met haar partner. Mevrouw begrijpt dit cognitief niet en kan dit emotioneel niet dragen. Emotioneel leed, psychiatrische klachten zijn even ernstig als éénder welke andere ziekte.

Tevens en ter volledigheid moet gewezen worden op het feit dat de aanwezigheid van betrokkene op Belgisch grondgebied geen aanleiding geeft tot enig gevaar voor de openbare orde. Verzoeker is op geen enkele manier reeds in contact gekomen met het Belgisch strafrechtapparaat.

Gelet op zijn diploma als kok kan hij eenvoudig werk vinden en bijdragen aan de Belgische samenleving.

De beslissing van de gemachtigde die geen rekening houdt met deze bijzondere elementen is disproportioneel. Verzoeker en zijn partner lijden een onevenredig groot nadeel wat betreft de bescherming van hun gezinseenheid afgewogen aan het legitiem belang van immigratiecontrole vanwege de overheden.

Dit maakt de beslissing kennelijk onredelijk."

3.3.3. Ter staving van zijn gezinsleven en de situatie van zijn Belgische partner voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift, onder meer, de volgende stukken:

- Een bundel bestaande uit acht delen met vele foto's van verzoeker samen met zijn Belgische partner die hen tonen in allerhande situaties en tijdens zeer uiteenlopende activiteiten.

- Een verklaring van dr. C.J., behandelend arts van de Belgische partner, die stelt als volgt: "Mijn patiënte, gekend met psychische stoornissen, heeft nood aan een duidelijke structuur in het leven. Deze vond ze toen ze ging samenwonen met haar partner, M.T.

Hij zorgde ervoor dat er rust kwam in haar leven en dat ze een duidelijk dagelijks doel had. Nu dat hij in arrest zit, vervalt deze structuur en hervalt zij in haar psychische problematiek."

- Een consultatieverslag van begeleiding van de Belgische partner uit september 2021 in verband met de opvolging die zij krijgt in België in het kader van haar lichte verstandelijke beperking en hechtingsproblematiek. Hierbij wordt onder meer ingegaan op haar psychiatrische voorgeschiedenis waarin sprake is van een eerdere suïcidepoging en automutilatie en van depressie, eetstoornissen, paniek-aanvallen en doorslaapstoornissen waarvoor zij in het verleden tweemaal werd opgenomen. Sinds deze opnames werd zij verder begeleid, onder meer ook door Oikonde, die ondersteuning op maat bieden voor volwassenen met een beperking.

- Een verklaring van een familielid van verzoeker in België die aangeeft dat de Belgische partner sinds haar samenwoning met verzoeker in positieve zin is geëvolueerd, maar ze bezorgd is over de huidige situatie van de Belgische partner sinds verzoeker is opgesloten in het gesloten centrum, nu ze zich opsluit in haar huis.

3.3.4. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft vooreerst de eer op te merken dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat er een procedure bij het Hof van Beroep Antwerpen hangende zou zijn tegen een voor verzoeker en zijn voorgehouden partner grievende beslissing van de Familierechtbank van Hasselt. Verzoeker brengt hiervan ook geen bewijs van bij waardoor verwerende partij er het raden naar heeft waarover het zou gaan. Bij gebreke aan een begin van bewijs kan er met dit gegeven ook geen rekening gehouden worden en is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

In de mate verzoeker zou verwijzen naar een eventueel beroep ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand Beringen, toont hij ook dit niet aan met een begin van bewijs. Navraag door verwerende partij bij de DVZ heeft aangetoond dat er geen beroep werd ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand Beringen, waardoor die beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Verder blijkt evenmin uit de bestreden beslissing dat het Bestuur zou erkennen dat hij duurzame affectieve banden onderhoudt op het Belgisch grondgebied en aldus niet ontkent dat hij een partnerrelatie onderhoudt met Mevrouw [V.], wel integendeel.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld dat:

[...]

Aangaande de door verzoeker voorgehouden schending van artikel 8 EVRM en zijn relatie met Mevrouw [V.] luidt de bestreden beslissing als volgt:

[...]

Verzoeker toont met zijn betoog het tegendeel niet aan.

Hij gaat er verder aan voorbij dat opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM, hij moet aantonen dat er sprake is van een dermate hechte familieband en van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie van een vreemdeling en zijn familie (RvV, 27 mei 2008, nr. 11.801). Het begrip ‘gezinssleven’ in artikel 8 EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht moet worden geïnterpreteerd. Gelet op het feit dat de ambtenaar van Burgerlijke Stand Beringen, volgend op het negatief advies van de Procureur des Konings Hasselt, van oordeel is dat de wettelijke samenwoning van verzoeker niet gericht is op de totstandkoming van een levensgemeenschap, maar op verblijfsrechtelijk voordeel maakt verzoeker in casu niet aannemelijk dat er sprake is van een door artikel 8 EVRM beschermd gezinsleven.

Het EHRM heeft bovendien verduidelijkt dat het bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 36) dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM. (EHRM, 17 oktober 1986, Rees v. United Kingdom, § 37). Gaat het om een weigering van voortgezet verblijf, dan is er een inmenging en dient het tweede lid van artikel 8 EVRM in overweging te worden genomen.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Hij verblijft immers sedert 12.10.2022 illegaal in het land.

In de mate hij een bijzondere afhankelijkheidsband met Mevrouw [V.] tracht aan te tonen, geeft hij zelf toe dat Mevrouw [V.] thans hulpverlening krijgt.

Hij toont niet aan als mantelzorger van zijn voorgehouden partner te zijn erkend.

De getuigenissen die hij thans dienaangaande toevoegt dateren allen van na de bestreden beslissing en hebben duidelijk een gesolliciteerd karakter. Verzoeker brengt geen enkel officieel medische stuk bij waaruit blijkt dat zijn aanwezigheid in het Rijk van noodzakelijk medisch belang is voor Mevrouw Vermeiren.

Waar hij een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanhaalt blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat hieromtrent gemotiveerd werd. Verzoeker toont niet aan met omtrent welk element van dat artikel het Bestuur zou hebben veronachtzaamd te motiveren.

Verzoeker betwist niet thans op het grondgebied te verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig visum of verblijfstitel op het ogenblik van zijn arrestatie. Hij betwist evenmin geen gevolg gegeven te hebben aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Hij maakt evenmin aannemelijk dat hij zal wille meewerken aan een vrijwillige terugkeer naar Turkije, hetgeen voldoende is om de bestreden beslissing te schragen naar recht.

Hoe dan ook, een vernietiging van de bestreden beslissing geeft verzoeker nog altijd geen recht op verblijf omdat hij nog altijd niet voldoet aan de in België geldende binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. Hij dient dienaangaande gebruik te maken van de daartoe geëigende procedures.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Een schending van de door verzoeker aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aangetoond.

Het enige middel is niet ernstig.”

3.3.5. Op de terechtzitting zijn de Belgische partner en een familielid van verzoeker aanwezig. De Belgische partner legt nog een door haar thuis opgestelde brief voor, waarin ze aangeeft dat voor veel mensen hun relatie misschien te snel ging, maar dat ze intussen 1 jaar en 7 maanden samen zijn, ze nog steeds samenwonen en ze samen heel gelukkig zijn. Ze verklaart dat verzoeker haar het afgelopen jaar opnieuw heeft doen lachen en haar weer heeft laten voelen wat plezier maken is en hoe je positief moet zijn in het leven. Op de zitting verklaart ze nog dat ze haar moeilijke verleden achter zich wil laten en deze bladzijde wenst om te slaan en dat ze op dit punt sinds ze samen is met verzoeker stappen in de goede richting heeft gezet en ze haar begeleiding bij Oikonde heeft kunnen stopzetten.

Inzake de vraag of er actueel nog een beroep hangende is inzake de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning toont verzoekers advocaat op zijn gsm een conclusie inzake een zaak die verzoeker en zijn Belgische partner hangende hebben tegen de gemeente Beringen, wat verweerder op zich niet betwist. Deze zaak blijkt aangespannen door een andere advocaat. De Belgische partner zelf verklaart in dit verband dat deze zaak in november 2023 zal voorkomen voor het hof van beroep. Ondanks het gegeven dat geen duidelijke stukken ter zake zijn neergelegd, acht de Raad het in de huidige stand van zaken voldoende aangetoond dat er daadwerkelijk nog een procedure hangende is voor het hof van beroep tegen de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning.

3.3.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker voert aan dat er wel degelijk sprake is van een duurzame, effectief beleefde en hechte liefdesrelatie, en dus beschermenswaardig gezinsleven, met de Belgische A.V. en dat dit niet, minstens onvoldoende in rekening is gebracht. Hij wijst op zijn sterk aanwezige positieve invloed op het mentaal welzijn van zijn partner en op het gegeven dat zijn partner op hem steunt. Hij merkt nog op dat de psychiatrische klachten van zijn partner sterk zijn gedaald / niet meer aanwezig zijn sinds hun relatie en haar nood aan begeleiding sindsdien ook sterk verminderde. Hij voert daarnaast aan dat zijn partner, nu zij onder bewindvoering staat wat haar goederen betreft, hem niet zomaar kan volgen naar Turkije en wijst ook op de hulpverlening die zijn partner thans kan genieten in België en die dan zou wegvallen. Ter vrijwaring van de belangen van zijn Belgische partner wenst hij minstens tot de uitspraak van het hof van beroep inzake de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning in België te kunnen blijven.

De Raad wijst er op dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (*“lawful and genuine marriage”*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, par. 62). Dezelfde vereiste van *“oprechtheid”* kan naar analogie worden gesteld voor een de facto relatie.

In beginsel is het niet kennelijk onredelijk om, wanneer de ambtenaar van de burgerlijke stand weigert de wettelijke samenwoning te registreren in de registers omwille van *“voldoende gewichtige en met elkaar overeenstemmende vermoedens [...] waaruit kennelijk het ontbreken van een gemeenschappelijke wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen blijkt”*, te oordelen dat dit een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een dergelijke contra-indicatie betekent evenwel nog niet dat verweerder – te meer wanneer er nog geen definitieve uitspraak is inzake de wettelijke samenwoning en er sindsdien een zekere tijd is verstreken – wanneer hij op zeker ogenblik beslist tot een gedwongen verwijderingsmaatregel de actuele situatie in rekening moet brengen en het hierbij niet op algemene wijze kan worden uitgesloten dat er alsnog elementen spelen die maken dat mogelijkerwijze een werkelijke gezinsrelatie voorhanden is.

In voorliggende zaak stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing is genomen ongeveer 14 maanden na de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning. Uit wat voorafgaat, volgt nog dat in de huidige stand van zaken kan worden aangenomen dat er inzake de wettelijke samenwoning nog steeds een beroepsprocedure hangende is en deze zaak op relatief korte termijn voorkomt voor het hof van beroep. Het is verder niet betwist dat verzoeker en zijn partner intussen nog steeds samenwonen en dit reeds gedurende ruim anderhalf jaar. Op basis van de voorgelegde foto's kan ook niet anders dan worden vastgesteld dat verzoeker en zijn partner samen leven zoals een normaal koppel en zij samen vele activiteiten doen, onder meer fitnesssen, uitstapjes, uit gaan eten en drinken, ...

Er kan in de gegeven omstandigheden daarnaast evenmin zonder meer worden voorbijgegaan aan de ernstige psychiatrische voorgeschiedenis van de Belgische partner en de voorgelegde verklaring van dr. C.J. dat de partner sinds ze samen woont met verzoeker een duidelijke structuur en rust in haar leven heeft gevonden waarmee er een duidelijke beterschap is in haar psychische problematiek, terwijl ze nu met de opsluiting van verzoeker hervalt in haar psychische problematiek.

Verweerder heeft er zich in de bestreden beslissing toe beperkt te wijzen op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning van 2 mei 2022, om vast te stellen dat een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet blijkt. Hij heeft hierbij geen blijk gegeven van enige werkelijke betrachting om oog te hebben voor het tijdsverloop sinds deze eerdere beslissing, de verdere samenwoonst en relatie van betrokkenen van intussen ongeveer anderhalf jaar of de actuele situatie van verzoeker en zijn partner en de kwetsbare psychische situatie van deze laatste die verweerder nochtans was gekend en die in het licht van de voorliggende elementen noopt tot een zorgvuldig onderzoek inzake de actuele situatie voordat wordt overgegaan tot een gedwongen verwijderingsmaatregel.

De kwetsbare psychische toestand van de Belgische partner en de aanwijzingen van een positieve invloed die verzoeker sinds de relatie en samenwoonst heeft op zijn partner, die thans dreigt te worden tenietgedaan, noopt tot een grote voorzichtigheid om in afwachting van een definitieve uitspraak van het hof van beroep inzake de wettelijke samenwoning, en dit ook al werkt dit beroep in beginsel niet opschortend, reeds over te gaan tot een gedwongen verwijderingsmaatregel, dit in het licht van de vrijwaring van de belangen van de Belgische partner en de op het spel staande gezins- en familiale belangen waarvan actueel niet kan worden uitgesloten dat deze alsnog onder de bescherming kunnen vallen van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre verweerder nog heeft gemotiveerd dat *“hoe dan ook”* niet blijkt dat een gezinsleven enkel in België mogelijk is en dit niet mogelijk is in het land van herkomst en dat tijdens de scheiding de contacten kunnen worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, moet worden vastgesteld dat verweerder ook hier heeft nagelaten concreet rekening te houden met de – hem nochtans gekend zijnde – kwetsbare psychische situatie van de Belgische partner van verzoeker die in België allerhande begeleiding geniet en het gegeven dat zij onder voorlopige bewindvoering staat voor wat betreft haar goederen. Aldus blijkt ook op dit punt geen voldoende zorgvuldig en individueel onderzoek.

3.3.7. Een ernstig middel ontleend aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM moet in de huidige stand van het geding worden aangenomen. De argumenten van verweerder in zijn nota doen aan deze vaststelling geen afbreuk.

3.3.8. Het enig middel is in de aangegeven mate ernstig, waardoor is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. Inzake de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wijst verzoeker op zijn ontwikkelde grief inzake artikel 8 van het EVRM.

Naar luid van artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel geacht te zijn vervuld wanneer een ernstig middel wordt gesteund op een grondrecht. Gelet op het ernstig bevinden van het middel dat is gerelateerd aan artikel 8 van het EVRM is dit te dezen het geval.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan, zodat ook de derde cumulatieve voorwaarde is vervuld.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juli 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------	--

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN

I. CORNELIS